

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu, kas paziņots Komisijai 2015. gada 23. martā, lietā T-412/13 *Chin Haur Indonesia, PT*/Eiropas Savienības Padome, noraidīt pirmajā instancē celto prasību un piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

vai, pakārtoti,

- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai un atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem tiesvedībā pirmajā instancē un apelācijas instancē pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas iesniegtā apelācijas sūdzība attiecas uz Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu lietā T-412/13. Šajā spriedumā Vispārējā tiesa Padomes 2013. gada 29. maija Īstenošanas regulas (ES) Nr. 501/2013, ar ko galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Īstenošanas regulu (ES) Nr. 990/2011 noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes velosipēdu importam, attiecina uz tādu velosipēdu importu, kas nosūtīti no Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas un Tunisijas, neatkarīgi no tā, vai šiem velosipēdiem ir deklarēta Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas vai Tunisijas izcelsme⁽¹⁾, 1. panta 1. un 3. punktu atcēla daļā attiecībā uz *Chin Haur Indonesia, PT*.

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija izvirza trīs apelācijas sūdzības pamatus.

Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka Vispārējai tiesai nebija likumīga pamata secināt, ka Padome bija pārkāpusi Antidempinga pamatregulas⁽²⁾ 13. panta 1. punktu, jo šāds secinājums esot balstīts uz nepareizu attiecīgā apstrīdētās regulas preambulas apsvēruma interpretāciju un uz nepareizu Antidempinga pamatregulas 13. panta 1. punkta interpretāciju. Otrkārt, Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa esot sniegusi nepietiekamu un pretrunīgu pamatojumu savam secinājumam, pārkāpjot Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. pantu. Treškārt, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Komisijas procesuālās tiesības saskaņā ar Tiesas statūtu 40. pantu.

⁽¹⁾ OV L 153, 1. lpp.

⁽²⁾ Padomes 2009. gada 30. novembra Regula (EK) Nr. 1225/2009 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 343, 51. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2015. gada 19. marta spriedumu lietā T-413/13 *City Cycle Industries*/Eiropas Savienības Padome 2015. gada 29. maijā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-254/15 P)

(2015/C 254/15)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji – J.-F. Brakeland, M. França)

Pārējās lietas dalībnieces: *City Cycle Industries*, Eiropas Savienības Padome un *Maxcom Ltd*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu, kas paziņots Komisijai 2015. gada 23. martā, lietā T-413/13 *City Cycle Industries*/Eiropas Savienības Padome, noraidīt pirmajā instancē celto prasību un piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

vai, pakārtoti,

- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai un atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem tiesvedībā pirmajā instancē un apelācijas instancē pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas iesniegtā apelācijas sūdzība attiecas uz Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu lietā T-413/13. Šajā spriedumā Vispārējā tiesa Padomes 2013. gada 29. maija Īstenošanas regulas (ES) Nr. 501/2013, ar ko galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Īstenošanas regulu (ES) Nr. 990/2011 noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes velosipēdu importam, attiecina uz tādu velosipēdu importu, kas nosūtīti no Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas un Tunisijas, neatkarīgi no tā, vai šiem velosipēdiem ir deklarēta Indonēzijas, Malaizijas, Šrilankas vai Tunisijas izcelsme⁽¹⁾, 1. panta 1. un 3. punktu atcēla daļā attiecībā uz *City Cycle Industries*.

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija izvirza četrus apelācijas sūdzības pamatus. Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot izvērtējusi *ex officio*, vai prasība atcelt tiesību aktu bija pieņemama saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu. Otrkārt, Komisija uzskata, ka Vispārējai tiesai nebija likumīga pamata secināt, ka Padome bija pārkāpusi Antidempinga pamatregulas⁽²⁾ 13. panta 1. punktu, jo šāds secinājums esot balstīts uz nepareizu attiecīgā apstrīdētās regulas preambulas apsvēruma interpretāciju un uz nepareizu Antidempinga pamatregulas 13. panta 1. punkta interpretāciju. Treškārt, Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa neesot sniegusi pietiekamu pamatojumu savam secinājumam, pārkāpjot Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. pantu. Ceturtkārt, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Komisijas procesuālās tiesības saskaņā ar Tiesas statūtu 40. pantu.

⁽¹⁾ OV L 153, 1. lpp.

⁽²⁾ Padomes 2009. gada 30. novembra Regula (EK) Nr. 1225/2009 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV L 343, 51. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2015. gada 19. marta spriedumu lietā T-412/13 *Chin Haur Indonesia, PT*/Eiropas Savienības Padome 2015. gada 1. jūnijā iesniedza Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-259/15 P)

(2015/C 254/16)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji – S. Boelaert, pārstāvis, R. Bierwagen, C. Hipp, Rechtsanwältin)

Pārējās lietas dalībnieces: *Chin Haur Indonesia, PT*, Eiropas Komisija un *Maxcom Ltd*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 19. marta spriedumu, kas paziņots Padomei 2015. gada 23. martā, lietā T-412/13 *Chin Haur, PT*/Eiropas Savienības Padome;